

— Σας γίνομαι ἐμπόδιον, εἶπεν αὐτοῖς. Ἄλλ' ὁ καιρὸς παρέρχεται καὶ τὸ μαρτύριον τοῦ Διδιᾶ πλησιάζει. Ἄφετε ἐμέ, Μεγαλειότατε, καὶ σώσατε αὐτόν. Μοὶ ἐδώκατε τὸν λόγον σας.

— Ὅχι, ὑπέλαβεν ὁ Φραγκίσκος, ὁ κίνδυνος δὲν εἶναι ὡς παριστᾷ αὐτὸν ὁ Αὐρηλιανός. Ἀμα παρέλθῃ ἡ καταιγὶς θὰ σωθῶμεν.

Ὁ βασιλεὺς ἠσθάνετο ὅτι ὁλονὲν ἐβουλίζετο ἐν τῇ ἄμμφ καὶ ἔχανε τὸ ἥρωϊκὸν αὐτοῦ θάρρος ἐπὶ τῇ ιδέᾳ τοῦ ἀδόξου θανάτου.

— Ἀλλὰ μήπως εἶναι παγίς, τὴν ὁποίαν μοὶ ἔστησεν, Αὐρηλιανέ; εἶπεν εἰς τὸν κόμητα. Μήπως τοιοῦτοτρόπως ἐκδικῆσαι;

— Πιστεύετε, Μεγαλειότατε, ὅτι θὰ ἐξέθετον εἰς τοιοῦτον κίνδυνον τὴν Κλοτίλδην;

— Εἶναι ἐν τούτοις ἀδύνατον, ὁ νικητὴς τοῦ Μορινιάν, ἐξηκολούθησε Φραγκίσκος ὁ Α', νὰ ἀπωλεσθῇ εἰς ἓν ρυάκιον ἀδόξως, νὰ ταφῇ ὑπὸ τὴν ἄμμον, ἀντὶ νὰ πέσῃ ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης. ὦ! Θεέ μου! Θέλω νὰ ζήσω! Θὰ καλέσω εἰς βοήθειαν τὸν Βονιδέ καὶ τὸν Βριόν, τοὺς εὐγενεῖς μου, τοὺς στρατιώτας μου. . . καὶ θὰ μὲ σώσωσιν!

Καὶ ἐσάλπισε διὰ τῆς κυνηγετικῆς αὐτοῦ σάλπιγγος! Ἐβλεπε τὴν ἄμμον ἀνερχομένην καὶ καλύπτουσαν ἤδη αὐτὸν μέχρι τῶν γονάτων. Ἐβλεπε τὸν κόμητα ἐπίσης βυθιζόμενον, ὡς καὶ τὴν Κλοτίλδην.

[Ἐπεται τὸ τέλος].

TONY.

ΒΣΕΒΟΛΟΔ ΚΡΕΣΤΟΒΕΚΗ

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

[Συνέχεια]

ΙΕ'

Ἀποχαιρετισμὸς μετὰ τῶν ἡρώων τοῦ μυθιστορήματος.

Ἡ ἱστορία μας σχεδὸν ἐτελείωσεν. Ὁ συγγραφεὺς ἔχει ἀκόμη νὰ εἴπῃ τινὰ περὶ τῆς περαιτέρω τύχης τῶν ἡρώων τῆς διηγήσεως ταύτης, πρὶν ἢ ἀποχωρισθῶμεν αὐτῶν ἐντελῶς.

Τὰ κατὰ Λιουδμήλαν καὶ Πλάτωναν Βελτίστσεφ εἰσὶν ἤδη ἀρκούντως γνωστὰ τῷ ἀναγνώστῃ ἐκ τοῦ προηγουμένου κεφαλαίου καὶ προκόπτουσι μὲν, κατὰ τὴν κοινὴν γνώμην, ἀλλὰ ὑφίστανται ἐν οἴκῳ τὰς βασάνους τοῦ κατέργου.

Ἡ πρῶν ὀρχηστρίς, δυνάμει τοῦ γραμ-

1. Ὅρα εἰκόνα φύλλου 480.

ματίου, ἔλαβε μέχρι λεπτοῦ παρὰ τῆς Λιουδμήλας τὰς εἰκοσιπέντε χιλιάδας, δι' ὧν ἡγοράσθη ἡ μητρικὴ αὐτῆς σιωπή. Τὸ ποσὸν τοῦτο ἀνύψωσε λίαν τὴν εὐπραγίαν τῆς μαμᾶς. Ἐκδιωχθεῖσα ἐκ τῆς οἰκίας τῆς Λιουδμήλας, ἐμίσει αὐτὴν ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ οὐδέποτε τῶρα ἀφίνει τὴν περίστασιν, χωρὶς νὰ παραπονεθῇ διὰ τὴν διαφθορὰν τοῦ αἰῶνός της, καθ' ὃν τὰ τέκνα ἀπώλεσαν πάντα σεβασμὸν καὶ πᾶσαν στοργὴν πρὸς τοὺς γονεῖς των, καὶ δὲν παύει νὰ ψάλλῃ τὸν ἐξάπαλμον κατὰ τῆς θυγατρὸς της, ἡ δὲ ἐνασχόλησις αὕτη μεγάλην προξενεῖ εὐχαρίστησιν εἰς τὴν προσβληθεῖσαν καρδίαν της.

Εὐήμερουσα ἦδη ἡ Ὀλγα Ρωμάνοβνα, ἔδρουσε γραφεῖον δανείων ἐπὶ ἐνεχύρῳ, ἐν ᾧ προσέλαβεν ὡς γραμματέα καὶ ἐκτιμητὴν τὸν ἀρχαῖον λάτρην της, ὅστις πρὸ μικροῦ ἔτι ἔβαινεν ἀνυπόδητος, νῦν δὲ ἐπιδεικνύει τὰ εὐπρεπῆ ὑποδήματα καὶ τὸν ἐξ ὀλοσηρικοῦ ἐπενδύτην του· ἡ Ὀλγα Ρωμάνοβνα πάντοτε, βλέπετε, διεκρίνετο ἐπὶ μεγαλοψυχίᾳ.

Περὶ τοῦ Βαλεριανοῦ Κόροβοφ — οὐκ ἦν φωνή. Ἀγνωστον τυγχάνει μάλιστα, ἂν ἀφίκετο μέχρι τοῦ κατέργου. Ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἐξηλείφθη ἤδη καὶ αὕτη ἡ ἀνάμνησις περὶ τοῦ ἐφημέρου «πολιτικοῦ κινήματος» αὐτοῦ.

Διὰ τοῦτο ὅμως ὁ κ. Ἀντιζίστροφ εὐήμερεϊ. Διωργανίζει οὗτος ἐν Ζυρίχῃ ἑταιρίαν τινά, ἥτις «θὰ ἀνατρέψῃ τὰ πάντα καὶ θὰ στείλῃ ὅλους εἰς τὸν διάβολον, οὓς θ' ἀντικαταστήσωμεν ἡμεῖς». Ὑπεραγαπᾷ τὰς πολωνίδας καὶ τὰς ἰουδαίας, τὰς παραχαρτιτούσας τὰ ρωσσικὰ τραπέζογραμμάτια.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν βαρόνον φὸν Σνίτσην, ἐννοεῖται, κατόπιν τῆς ὑποθέσεως τοῦ Βελτίστσεφ, ἡ δικηγορικὴ αὐτοῦ ἀξία κατέστη ὑπέρλαμπρος.

Ὁ Ἰδᾶν Ἰδάνοβιτς Βαντρικ προάγεται ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ, ἀλλὰ τὸ μάθημα, ὅπερ ἔλαβε κατ' αὐτὸν χορὸν τῶν μεταμφιεσμένων παρὰ τῆς Λιουδμήλας, φεῖ! οὐδὲ κατ' ἐλάχιστον ἐψύχρανε τὸν ὑπὲρ πάσης κομψῆς ἐσθῆτος πόθον του. Καὶ ἦτο, ἀναφορικῶς πρὸς τοῦτο, ἀδιόρθωτος.

Ὁ κομψὸς θαλαμηπόλος, κατὰ βραχυχρόνιον τινα διαμονὴν ἐν Πετρούπολει, συναντηθεὶς καθ' ὁδὸν πρόσωπον πρὸς πρόσωπον μετὰ τῆς Λιουδμήλας, οὔτε ἂν τὴν ἔχαιρέτισεν. Ἰσως ὅμως καὶ δὲν ἀνεγνώρισεν αὐτήν, ἔνεκα τῆς εὐλογίας.

Ἡ Εἰρήνη Βορίσοβνα, διανείμασα τὴν

κληρονομίαν της, κατετάχθη εἰς τὸ κοινόβιον τῶν ἀδελφῶν τοῦ ἐλέους καὶ ἐκλείσθη ἐν πλήρει ἀπομονώσει. Διὰ μιᾶς καὶ ἀποτόμως ἀπηρνήθη ἀπάσας τὰς συνηθείας τοῦ πρὸ μικροῦ ἔτι τοσοῦτον εὐπόρου βίου της, καὶ μετ' αὐταπαρνήσεως ἀφιερῶθη εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς τοὺς πάσχοντας. Ἀναφαίνεται πού χολέρα, τύφος ἢ εὐλογία, ἢ Εἰρήνη σπεύδει εἰς βοήθειαν καὶ μὴ φειδομένη ἑαυτῆς, μὴ φοβουμένη τὸ μόλυσμα, διέρχεται ἀγρύπνους νύκτας παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τοῦ βαρέως ἀσθενούντος, ὃν συχνάκις ἀποφεύγουσι μετὰ τρόμου οἰκεῖοι καὶ συγγενεῖς. Δὲν ὑπάρχει ὑπερῶν ἢ ὑπόγειον, ὅπερ νὰ μὴ ἐπισκέπτεται αὕτη, ἡ ἀφιλοκερδὴς ἀδελφὴ τοῦ Ἑλέους. Ἀλλ' ὁ λοιμὸς καὶ ὁ θάνατος, ὥσπερ ἐπὶ τούτῳ φέιδονται τῆς ἀφόβου γυναικὸς.

[Ἐπεται τὸ τέλος].

ΑΓΑΘ. Γ. ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

SABIE DE MONTEPEN

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΣ

[Συνέχεια]

ΝΑ'

Τὸ γεῦμα τῶν μελλονύμφων.

— Τὰς ἐπιστολάς ταύτας θὰ τὰς δώσετε, εἶχεν εἰπῇ ὁ κόμης εἰς τὸν εἰσαγγελέα, καθ' ἣν στιγμήν οὗτος κατέλειπε τὴν εἰρκτὴν, ὅπως μεταβῇ εἰς τὸν πύργον Βεζαί πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ Λουκιανοῦ καὶ τῆς Μαγδαληνῆς.

Ὁ κύριος Πεσελιέρ ἔλαβε τὰς ἐπὶ τῆς τραπέζης δύο ἐπιστολάς καὶ ἀναγνούς ἐπὶ τῆς μιᾶς τὸ ὄνομα τοῦ Λουκιανοῦ Βιλλεδιού ἔτεινεν αὐτὴν πρὸς τὴν νέαν ψιθυρίζων:

— Μίαν τῶν τελευταίων παραγγελιῶν τοῦ δικαίου, ὅστις δὲν ὑπάρχει πλέον, ἦτο νὰ ἐγχειρίσω ὑμῖν τὴν ἐπιστολὴν ταύτην. . . Ἀνάγνωτε λοιπὸν αὐτήν, ὅπως ἀπὸ τῶν οὐρανῶν, ἔνθα τῶρα εὐρίσκεται, ἴδῃ ὅτι ἐξετέλεσα ἄνευ ἀναβολῆς τὴν ἐντολήν, ἣν μοὶ ἀφῆκε.

Ὁ Λουκιανὸς λαβὼν τὴν ἐπιστολὴν ἀπεσφράγισεν αὐτὴν συγκεκριμένως.

Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἤρχιζεν ὥδε:

«Ἐντὸς ὀλίγου ἐμφανίζομαι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, υἱέ μου. Ἰσως δὲ δὲν ἴδω πλέον ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ οὔτε ὑμᾶς, οὔτε τὴν προσφιλεῖ μου Μαγδαληνὴν, ἥς ἐνεπιστεύθην ὑμῖν τὴν εὐτυχίαν.

» Ὑπάρχει μυστικόν, ὅπερ πρὸ εἰκοσαετίας βαρύνει ἐπ' ἐμοῦ καὶ με πνίγει· μυστικόν, ὅπερ ἐπίστευον ὅτι θὰ ἔφερον μετ' ἐμοῦ ἐν τῷ τάφῳ. Κατὰ τὴν ὑπερτάτην ὁμῶς ταύτην ὥραν, εἰς νῆ ἔφθασα, κατὰ τὴν ὥραν ταύτην, καθ' ἣν ἡ προσέγγις τοῦ θανάτου ἐπιτρέπει εἰς τὸν ἄνθρωπον νὰ ρίψῃ ἐπὶ τῶν πραγμάτων τοῦ κόσμου τούτου βλέμμα ἀπηλλαγμένον παντὸς φό-